Lõwwi, Karro, Susi ehk Hunt ja Rebbane.

Mõtsa ellajide kunningas Lõwwi, kutse Kahro, ja Sut ehk Hunti, ja Rebbast henda marnu woerussille. Lõwwi wõt terreten neid ausaste wasta; ent wanna Karro marrist rummalaste: „Oh perrato röipe haiso! mes siin kun„ninga ellamisen löhnap. Kas sis kunninga „maja piddaminne puhtambalt es wois hoita? „Häbbi olgo! et meije kunningas sedda suggut„sen haisun peap ellama.“ — Lõwwi kaije kurjaste temma päle, pand tälle käppaga wasta körwu, et töine pikkali maad wasta loije; nink üttel weel päle: „kas sa julgut „omma kunningat teotada?“ Ja sis teggi Lõwwi otsa Kahrole.

Nüüd Lõwwi küse Soe ehk Hundi käest: „Kas sinna siin tunnet middagi halwa haiso?“ Susi arwas henda targemba ollewat, pilgut silmi nink üttel: „Oh! mes hä magaus „hõngekenne siin kunninga majan om turta! ei „olle töttelt muud kui selget kalli rost liikl ja „kõige suggutse lillikeste maggusat haiso.“ — Jälle iks Hundile ka lõdi wasta körwu, ja üttel Lõwwi törrelden: „Kas sa häbbematta „penni nidade tohhit wõltsi;“ — ja teggi Soele ka otsa.

Wimäte Lõwwi küsse ka Rebbase käest: „Kas sa sis tunnet köike henne mele perrast „ollewat?“

Rebbane targaste wasta: „Kui meije „awwolikko kunninga mele perralt om, sis „minna allamb kui sullane pea köigest melest „rahhul ollema, nink allandlikkult ten„näma.“

Ent Lõwwi küsse weel: „Mes hais siin „peas ollema?“

Rebbane iks melega kostse jälle: „Arra „pahhandage, awwolik suur kunningas; ma „hommunguk warra lätsi ülle so rabbandikko, „kõbbi laija lane, koddo pole; ilmakenne ol „wäega undsen, ja köwwa nohho nakkas „minno ninna, ei ma parhilla ei selleta nohho „perrast ei hääd ei halwa.“

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1815, lk. 18